



— Видишъ ли! — казалъ Велчо на Бѣлчо — Заболѣ го и пакъ не даде паритѣ. Глупавъ си ти, нищо не разбирашъ! Трѣбва да му загорчи. Тогава човѣкъ всичко забравя и дава каквото му поискашъ.

Преоблѣкли се Бѣлчо и Велчо въ други дрехи, да не ги познае търговецътъ, и пакъ постъпили на служба при него.

Още сѣщия день на обѣдъ, когато търговецътъ поискалъ вода, Велчо изсипалъ въ чашата единъ прахъ хининъ. Взелъ търговецътъ чашата, изпилъ я, извикалъ тѣй силно, че тоя пжтъ и коткитѣ се изпокрили отъ страхъ.

Но Велчо не се уплашилъ. Пристѣпилъ до него и извикалъ.

— Давай паритѣ!



— Бре, дяволи, пакъ вие ли сте! — извикалъ търговецътъ и се спусналъ да ги набие, но Бѣлчо и Велчо и тоя пжтъ живо и здраво избѣгали.

Като останали сами, Бѣлчо казалъ:

— Така не върви. Отъ такъвъ дяволъ само насила и съ хитростъ можемъ да вземемъ паритѣ.

— Е, слава Богу! Каза и ти една умна приказка! — отговорилъ Велчо.

На другия день търговецътъ изпратилъ слугитѣ си да му купятъ стока отъ съседния градъ.

Далъ имъ двеста жълтици и имъ казалъ:

— На, ама да ги не загубите! Това сж всичкитѣ ми пари.

Щомъ слугитѣ тръгнали на пжтъ, Бѣлчо и Велчо се облѣкли като разбойници, начернили лицата си и се